

Cosmi Cataphronetæ
Lumpen Verden
I Anledning
Skjønt ikke just efter Meeningen af
Pauli Sprog Coloss. 2, v. 20.
I ere afdøde med Christo fra
Verdens Elementer.

Under Melodie:
Freiheit ist ein edles Leben, etc.

Trundhiem, Trykt Aar 1740.

1.

Lumpen Verden, Skygge-Væsen,
Siæle-Strikke, Daare-Kram,
Hvem toog ikke du ved Næsen
Og besudled' i din Skam?
Viise, Lærde, Herrer, Helter,
Du og dine Smigre-Ting
Krænker, driver, volder, smelter,
Daarer, drager dem omkring.
Men skal du mig meer behage
Nu jeg kiender Guds Behag?
Skulde du mig meer bedrage
Nu jeg kiender dit Bedrag?

2.

Thi skal dine Elementer,
Dit Van-Væsens Grunde-Ting:
(Hvoraf Siælen ikkun henter
Sinds Uroe og Hierte-Sting)
Ærens Luft, Vellystens Flamme,
Riigdoms røde Jord og Muld,

Magt og Veldes Bølge-Damme,
Hvori seyles let omkuld,
Og din Siæl, som du har inde,
Kiøds Fornuft der thrones op,
Som een Viisdoms Ertz-Gudinde
Hades i min Siæl og Krop.

3.

Verdens Riigdom, Samle-Dynge
Udaf Vold og ald Uræt,
Daarens Orm og Hierte-Tynge,
Urætviisheds Ægle-Dræt,
Freds forstyrrer, Miskunds hader,
Aldrig nok, og aldrig vel,
Bøddel for din egen Fader,
Som din Herre gjør til Træl;
Falske Fugel, som bortflyver
Naar mand dig har klekket best,
Slemme Gud, som spaaer og lyver,
Skuffer naar du troes meest.

4.

Verdens Ære, Vinde-Poose,
Daarens Smykke, Daarens Feyr,
I hans Krants fornemste Roose,
Som kand føde sig med Veyr;
Hveege-Luft, som lidt kand sees,
Men slet ikke holdes kand,
Mindre giemmes, du beles
Burde jo i bæste Stand;
Thi du est jo, naar best pyntet,
Naar besigtet ud' og ind,
Hverken noget eller intet,
Et tomt Veyr og flygtig Vind.

5.

Verdens Vellyst, Daare-Ilde,
Dunster af Naturens Kiær,
Som optændes og forvilde
Mange tusind Mennisker.
O! hvor er' I skønne Luer,
Angenemme, fød' og god'!
Himmel-Mad og Himmel-Druer,
For det kielne Kiød og Blood!
Men hvad Kiød og Blood optænder
Lyvser kun til Helvede,
Brænder stakket, Siælen sender
Hen til ævig Brand og Væ.

6.

Verdens Vælde, utro Vande,
Havsens Bølger og Uroe,
Hvorpaa ikke er at stande,
Mindre bygge paa og boe:
Stundum smiiler du saa yndig,
Som den Speyel-klare Strand,
Fraadde-skummes strax saa syndig,
Saa mand dig ey søge kand.
Herre-Gunst er Vand og Vaade,
Som mand seyler utrygt paa;
Men det er og liden Baade
Strunk at seyle og forgaae.

7.

Verdens Siæl, som Verden qvikker
Og regierer derudi,
Og dens Væsener beskikker,
Saa de staae i Harmonie,

Kiødelig Fornuft ophroned,
Selv-viis Sensualitet,
Som Kiøds Elskere har kronet
For din Bestialitet,
Du er just den Mæsterinde
Udaf Slangens Hierne fød;
Hans Tilhengeres Gudinde,
Som indbragte Synd og Død.

8.

Skulde du da, Satans Datter,
Kunde overtale mig,
At mig Verdens Guld og Skatter
Skulde kunde gjøre riig?
Skulde du mig kund' indbilde
Verdens Ære elskelig,
Og at jeg hos Helved-Ilde
Uskad kunde kunde varme mig?
Skulde du mig forestille
Verdslig Vælde ønskeligt,
At jeg give skal min Ville
Hen til Verden og til sligt?

9.

GUd min Riigdom, Gud min Ære,
GUd min Vellyst, GUd min Magt,
GUd min Siæl og Deel skal være,
GUd mit Aldt, som hand har sagt.
Naar ald Verden ey er meere,
Naar ald Verden Guld forød,
Naar borttraadd er Verdens Ære,
Verdens Lyst og Magt hendød,
Skal den anden Verdens Ære,
Vellyst, Riigdom, Himmel-Magt,

Give mig at triumphere,
At her Verden blev forsagt.